

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.661 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 februari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. STESENS en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster legt op 9 september 2008 een verklaring af van wettelijke samenwoning met de heer B.G., van Belgische nationaliteit.

Op 9 september 2009 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie met een Belg.

Op 18 december 2008 wordt een samenwoningsverslag opgesteld.

Op 6 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De duurzame en stabiele relatie werd onvoldoende bewezen. Uit de aangebrachte bewijzen blijkt niet dat de partners elkaar sedert minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer bezocht hebben voor een totaal van minstens 45 dagen. Enkel getuigenissen van kennissen en familie zijn niet voldoende. Tevens hebben zij niet aangetoond minstens een jaar te hebben samengewoond, noch hebben zij een gemeenschappelijk kind. (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Minister van Binnenlandse Zaken bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Minister van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent: "De duurzame en stabiele relatie werd onvoldoende bewezen. Uit de aangebrachte stukken blijkt niet dat de partners elkaar sedert minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer bezocht hebben voor een totaal van minstens 45 dagen. Enkel getuigenissen van kennissen en familie zijn niet voldoende. Tevens hebben zij niet aangetoond minstens een jaar te hebben samengewoond noch hebben zij een gemeenschappelijk kind."

Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster thans reeds meer dan twee jaar een relatie onderhoudt met de Heer G. en zelfs sedert 9 september 2008 wettelijk met hem samenwoont;

Dat inderdaad zowel Mevrouw G. S., Mevrouw V. K. en de Heer C. W. verklaren dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging de relatie reeds meer dan twee jaar bestond;

Dat bovendien ook uit de neergelegde liefdesbrieven en GSM-facturen, met telefoonverkeer naar Suriname, waar een gedeelte van de familie van verzoekster verblijft, de duurzaamheid van de relatie tussen verzoekster en de Heer G. blijkt;

Dat het uiteraard bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk is, om de duurtijd van een relatie te bewijzen, indien deze niet met getuigenverklaringen, zou mogen worden aangetoond;

Temeer nu verzoekster de ganse tijd hetzij in België, hetzij in Nederland heeft verbleven, waar ook enkele familieleden verblijven, zodat ook geen vervoersbewijzen kunnen worden voorgelegd;

Dat in casu overigens door de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid de inhoud van de getuigenverklaringen niet wordt betwist en er derhalve niet anders dan kan worden besloten dan dat bij het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging werd aangetoond dat verzoekster en de Heer G. een duurzame relatie hebben, welke reeds meer dan twee jaar duurt; Dat ook uit de bijgebrachte liefdesbrieven blijkt dat verzoekster en de Heer G. elkaar minstens enkele dagen per week ontmoeten;

Dat het bovendien bij het nemen van de beslissing vast stond dat verzoekster de Heer G. minstens 3 keer bezocht over een totaal van minstens 45 dagen, nu zij sedert 9 september 2008 zelfs met de Heer G. samenwoont;

Dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordend;”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de invulling van het begrip “duurzame relatie” wordt bepaald door de artikelen 3 en 4 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overeenkomstig artikel 3 van dit koninklijk besluit diende verzoekster te bewijzen dat zij ofwel gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander land hebben samengewoond, ofwel dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen ofwel dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Uit de loutere verwijzing naar gsm-facturen kon niet worden afgeleid dat de partners voldeden aan de hierboven geciteerde criteria, gezien deze dateren van het jaar 2008. Verwerende partij stelt dat het de overheid niet ten kwade kan worden geduid dat de enkele getuigenverklaringen niet werden beschouwd als een voldoende bewijs van duurzaamheid en stabiliteit van de relatie, gelet op het gesolliciteerd aspect ervan. Verwerende partij stelt dat zij niet kennelijk onredelijk tot de vaststelling is gekomen dat de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie onvoldoende werd bewezen. Ten slotte stelt verwerende partij dat uit de bestreden beslissing blijkt op welke gronden de aanvraag werd geweigerd, zodat verzoekster met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was om beroep in te stellen.

3.3. In de repliekmemoë herhaalt verzoekster het enig middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52 § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt dat uit de bijgebrachte stukken en uit de getuigenverklaringen blijkt dat zij reeds meer dan twee jaar een relatie onderhoudt met de heer B.G. Zij vervolgt dat de duurzaamheid van de relatie blijkt uit de neergelegde liefdesbrieven en gsm-facturen met telefoonverkeer naar Suriname waar een gedeelte van haar familie verblijft, dat verzoekster heel de tijd in België en Nederland verbleef maar geen vervoersbewijzen kon voorleggen omdat zij bij familie verbleef, dat verwerende partij de inhoud van de getuigenverklaringen niet betwist, en dat –nu zij sinds 9 september 2008 met de heer B.G. samenwoont- het vaststaat dat bij het nemen van de beslissing ze hem drie keer bezocht over een totaal van vijfenveertig dagen.

Artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning gedateerd op 9 september 2008 voor, een geboorteakte, een bewijs van ongehuwdheid en de identiteitskaart van haar Belgische partner. Bij het indienen van de verblijfsaanvraag werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden – en ten laatste op 8 december 2008 – bewijzen over te leggen van een duurzame en stabiele relatie. Verzoekster legde vervolgens een kopie van haar paspoort neer, haar attest van immatriculatie, een getuigenverklaring van 14 november 2008 van de zus van haar partner en twee getuigenverklaringen van 6 oktober 2008 van een bevriend koppel waarin wordt gesteld dat verzoekster al anderhalf jaar tot twee jaar een relatie heeft met haar partner, een niet ondertekende en ongedateerde brief, een niet ondertekende brief van 8 november 2007, foto's en een gsm-factuur van 29 mei 2008 waaruit telefoonverkeer naar verschillende nummers in Nederland blijkt.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze verklaringen geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Het is voorts niet kennelijk onwettig of kennelijk onredelijk om bewijswaarde te ontzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden en een familielid. Daarnaast moet worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken hoe dan ook niet kan afgeleid worden dat verzoekster en haar Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens twee jaar kennen en elkaar in deze periode drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal vijfenveertig of meer dagen betreffen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, zodat moet besloten worden dat, gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd werd.

De opmerking in het middel dat verzoekster en haar partner op het moment van de beslissing al minstens 45 dagen elkaar bezocht hadden, doet hieraan geen afbreuk. Artikel 3, 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 vermeldt immers uitdrukkelijk dat *“zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;”* (eigen onderlijning). De aanvraag dateert van 9 september 2008, dezelfde datum waarop de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.